

alternativním cestám řešení sporů – negociaci, facilitaci, mediaci, conciliaci, mini-trialu, med-arbu (kombinaci mediace a rozhodčího řízení), ODR a dalším. Gros Rabanovy části tvoří analýza rozhodčího řízení – věnuje se nejen vlastnímu průběhu řízení, ale též jeho významu. Čtenáře jistě zaujme část věnovaná možnostem napačení rozhodčího nálezu (s. 494–502).

P. Raban je velice zkušený autor, který se mj. podílel na komentáři k občanského soudního řádu.

Lituji, že v publikaci není více rozebrána tematika Evropského družstva (European cooperative society) a že zde není zpracována tematika nekalé soutěže. Možná tato problematika bude zpracována v dalších vydáních této publikace.

Josef Suchoža, Ján Husár, Karel Marek, Přemysl Raban napsali, velmi zdařilou a užitečnou publikaci. Její hlavní síla je v komparaci české a slovenské právní úpravy.

Knihu možno doporučit především právníkům, jejichž klienti obchodují s partnery z druhé strany hranice, ale své místo najde i v knihovničkách studentů právnických a ekonomických fakult. Tato pobídka je nepochybně umocněna faktem, že stále více slovenských studentů studuje v ČR – a naše Masarykova univerzita je toho jasným důkazem – takže pro ně bude určitě užitečné vědět, jakými cestami se obchodní právo vydalo v obou zemích.

V neposlední řadě kniha může být užitečným rádcem jak českým, tak i slovenským soudcům (resp. justičním čekatelům a asistentům soudců).

Věřím, že se publikace stane srozumitelným průvodcem nástrahami českého a slovenského obchodního práva, a že též přispěje ke zvýšení právního vědomí v této oblasti. Rovněž pomůže předcházet případným neblahým právním důsledkům plynoucím z neznalosti. *P. Kolman*

* Praha: Wolters Kluwer 2012, 544 s.

Zdeněk Máčka a kol.: Říční dřevo ve vodních tocích ČR*

Předložená monografie autorů Máčka, Krejčího a kol. přináší nové poznatky o významu říčního dřeva a jeho strukturálních, funkčních a dynamických charakteristikách v zalesněné krajině vybraných vodních toků (Černá Opava, Dyje, Lužnice, Morava v oblasti Litovelska a Strážnicka, Morávka a Svatka). Svým obsahem tak rozšiřuje některé známé informace o genezi říční krajiny, které dává do logických souvislostí a porovnává je s již známými údaji světových řek.

V úvodních kapitolách autoři představují problematiku mrtvého dřeva v říční krajině, objasňují zavedení nového termínu říční dřevo a předkládají různé terminologické názvy jeho podob. Z pohledu přírodovědných disciplín dále nastiňují význam říčního dřeva jak pro říční krajinu, tak pro samotný vodní tok. Srozumitelným deskriptivním způsobem jsou zde shromážděny klíčové informace, které se o dané problematice objevují zejména v zahraničních publikacích a výzkumných zprávách. Škoda, že rozsah monografie neumožnil autorům větší prostor pro rešeršní část, která tak mohla být pro nové zájemce o tuto problematiku velkým přínosem.

Představení zkoumaných říčních úseků, na něž se autoři zaměřili, přináší základní údaje o hydrogeomorfologických charakteristikách, které jsou doplněny o identifikaci výrazného biogeomorfologického činitele, vegetačního krytu. Zde autoři zmiňují potenciální přirozenou vegetaci, typy biotopů, skupiny typů geobiocénů. Dominantní fanerofyty doplňují dendrometrickými šetřeními. Z pohledu čtenáře mohla tato kapitola obsahovat také příčné profily říčních údolí, které by pomohly vhodně doplnit popisované chování vodních toků.

Konkrétní výsledky výzkumu autor-ského kolektivu začínají kapitolou pět (Struktura říčního dřeva), ve které jsou uvedena kvantitativní data týkající se množství, velikostní strukturae, polohy a orientace říčního dřeva na zkoumaných vodních tocích. Autoři zde porovnávají zjištěné údaje s výsledky z Německa a SZ USA. Za přínosnou považují následující kapitolu 6 (Dynamika říčního dřeva), ve které jsou uvedeny informace o monitoringu mobility říčního dřeva během povodňových situací, s čímž souvisí uvedené výsledky dokumentující meziroční změny množství a prostorového rozmístění dřeva. Nad rámec stanovených šetřených částí vodních toků dokládají autoři příklad extrémních akumulací dřevní hmoty na příkladu Kenické akumulace v CHKO Litovelské Pomoraví. Celkový rámec dynamiky mrtvého dřeva je doplněn popisem bilance dřevní hmoty v ekosystému vodního toku na příkladu poříčních niv Dyje. Ta je víceméně založena na subjektivních přístupech autorů a kvalitativním popisu stavu dřevní hmoty. Závěrečná kapitola výzkumu (Funkce říčního dřeva) sice v úvodu předesílá, jaké funkce plní ve vodních tocích říčních dřeva, ale obsahově se příliš striktně zaměřuje, i když to autoři zmiňují, na abiotické charakteristiky, zejména pak na sedimentologické charakteristiky a jejich vztah k rozmístění říčního dřeva. Ekologické hledisko je zde dotčeno pouze zkoumáním druhového složení makrofauny v biotopech poříčních niv Dyje, Svratky a Moravy.

Monografii Říční dřevo ve vodních tocích ČR považují jako celek za přínosnou sondu do problematiky fluvialní geomorfologie. Z uvedených informací je patrný velký objem práce autorského kolektivu, nicméně ne vždy se podařilo uhlídat rovnováhu v množství předkládaných informací a jejich interpretací. Některé tabulkové a grafické údaje zůstávají bohužel

bez detailnějšího komentáře. I přes tyto mé postřehy je monografie napsána srozumitelným odborným jazykem a dokumentuje velmi aktuální a žádané poznatky, na které je určitě potřeba reagovat zejména v oblasti krajinného plánování.

A. Ruda

* Zdeněk Máčka, Lukáš Krejčí a kol.: Říční dřevo ve vodních tocích ČR. Brno, Masarykova univerzita 2011, 107 s., ilustrace, mapy.

Milena Šubrtová a kol.: Pohádkové příběhy v české literatuře pro děti a mládež 1990–2010*

Kolektiv autorů spojený s Pedagogickou fakultou Masarykovy univerzity vydal na přelomu loňského a letošního roku publikaci věnovanou pohádce a jejímu vývoji v porevolučním období. Z pohledu předmětu zájmu žánrově indiferentní název Pohádkové příběhy v české literatuře pro děti a mládež 1990–2010 reflektuje jednu z nejvýraznějších tendencí děl určených malým čtenářům, a sice přesahování pohádky i do ostatních žánrů dětské literatury a naopak. Ambicí souboru 21 studií není kompletní výčet všech autorů a titulů vydaných ve vymezeném období, ale zodpovězení otázky, zda si pohádka uchovala „svůj umělecky novátorský potenciál, vnitřní dynamiku a čtenářskou atraktivitu“ (s. 7). Příspěvky, rozdělené do šesti oddílů, představují významné autory, kteří do vývoje pohádky zasáhli po roce 1989, s drobnými přesahy do doby dřívější v případě některých etablovaných spisovatelů (Jan Vladislav, František Nepil či Ivan Binar).

Úvodní studie Mileny Šubrtové představuje koncept dalších kapitol. Prezentuje společenské změny, které českou pohádku zasáhly a významných způsobem způsobi-